

Arrest

nr. 271 439 van 20 april 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 17 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Palestijnse origine te zijn en geboren te zijn in 1988.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 4 februari 2021. Op 8 februari 2021 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 15 juni 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

Op 6 december 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)". Dit is de bestreden beslissing:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een soennitische moslim van Palestijnse origine te zijn. Uw familie is oorspronkelijk afkomstig van Sawafir. In 1948 of 1967 - u weet het niet goed - kwam uw familie in Gaza terecht. U en uw familie zijn geregistreerd bij UNRWA. U werd in 1988 in Mekka, Saoedi-Arabië, geboren. Uw ouders verbleven er toen omwille van het werk van uw vader. U liep school tot de 5de klas. Nadien keerde u met uw gezin terug naar Gaza. Jullie vestigden zich in Moaskar al-Shata, in Gaza-stad. Na uw terugkeer naar Gaza volgde u nog 1 jaar school. U diende uw studies vervolgens te stoppen omwille van financiële moeilijkheden. U begon te werken in de bouw en als schilder. U sloot zich aan bij Fatah. In 2005 begon u te werken voor de autoriteiten van Ramallah, dit als militair. Sinds Hamas de macht greep in 2006, werkt u niet meer. Op 23 maart 2010 huwde u in Gaza officieel met AA, een nicht langs vaderszijde. Zij woonde eveneens in Saoedi-Arabië en had er een verblijfsvergunning. Na jullie huwelijk verhuisde ze naar Gaza. Na een jaar liet uw echtgenote u weten dat ze het leven in Gaza niet gewoon kon worden en ze keerde terug naar Saoedi-Arabië. U deed een aanvraag om u eveneens in Saoedi-Arabië te vestigen maar uw aanvraag werd geweigerd. In 2015 scheidde u en uw echtgenote officieel. Jullie hebben samen één dochter, M, en zij verblijft met uw ex-vrouw in Saoedi-Arabië. U heeft tot op heden telefonisch contact met uw dochter. U kende in Gaza problemen met Hamas, u werd gearresteerd en opgesloten. Uit vrees voor Hamas verliet u Gaza op 21 juli 2019, dit legaal met uw eigen paspoort en een visum voor Turkije. U reisde via de Rafah-grenspost en de vervolgens Egypte naar Turkije.

Na een tweetal maanden in Turkije vervolgde u uw weg tot in Griekenland. U kwam in Griekenland aan op 17 september 2019 werd in Griekenland opgepakt uw vingerafdrukken werden genomen. U verzocht uiteindelijk eveneens in september 2019 om internationale bescherming in Griekenland. U verbleef in een vluchtelingenkamp op Samos.

Ongeveer een jaar en twee maanden na uw aankomst in Griekenland verkreeg u er internationale bescherming. U diende vervolgens het opvangcentrum te verlaten en u vestigde zich buiten het kamp in een tent die u zelf opbouwde. U verbleef er een vijftal maanden. Omwille van de lockdown tengevolge de corona-pandemie mocht u Samos niet verlaten. In Samos werd u geconfronteerd met racisme. Zo kreeg u opmerkingen van Grieken wanneer u naar het strand wilde. U schreef zich op Samos in bij een interimkantoor dat vluchtelingen helpt om werk te vinden, maar dit leverde niets op. Eenmaal de lockdown werd opgeheven, trok u naar Athene waar u onderdak vond bij een vriend in zijn appartement. U verbleef ongeveer een maand in Athene. In die periode probeerde u werk te vinden, doch tevergeefs. Een week na uw aankomst in Athene zou u door Griekse burgers zijn geïntimideerd en aangevallen. Er ontstond een handgemeen en u kreeg klappen. Een Egyptisch man kwam tussenbeide en het conflict kwam tot een einde. Een week later zou u een tweede incident hebben meegemaakt. Toen u op weg was naar de winkel, zou u opnieuw zijn aangevallen door een Griekse dievenbende. Ze vielen u aan, hadden messen bij zich en uw geld en gsm werden gestolen. U besliste toen dat u niet langer in Griekenland wou blijven. U regelde uw reis en reisde met uw Griekse documenten met het vliegtuig vanuit Athene naar België. U heeft hier familie en hoorde via hen dat België een goed land is. Op 8 februari 2021, de dag van uw aankomst in België, verzocht u hier om internationale bescherming. U kan niet terug naar Griekenland want het leven is er moeilijk.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen, uw paspoort voor Palestijnse vluchtelingen, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van uw UNRWA kaart en een kopie van uw huwelijksakte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn in uw administratief dossier, i.c. Eurodac Marked Hit, d.d. 25.2.2021, blijkt dat u sinds 3 juli 2020 internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (zie DVZ interview, d.d. 25/2.2021 en CGVS p. 2 en 10).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten

van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen, ea.

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties, i.c. u haalde aan dat het leven in het kamp waar u verbleef heel slecht was, het eten was slecht, er waren vechtpartijen en de tenten werden in brand gestoken, het kamp zat vol met slangen en schorpioenen en u zou op het eiland waar u woonde een paar keer zijn aangevallen door bendes (zie CGVS p. 13), moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Dat de levensomstandigheden in de vluchtelingenkampen, mede door het hoge aantal asielzoekers, niet evident zijn wordt op zich niet betwist. Het mag evenwel duidelijk zijn dat de levensomstandigheden waarmee u als verzoeker om internationale bescherming werd geconfronteerd, geenszins volstaat om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Deze situatie is dan ook niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Dat u evenwel ook nadien, nadat u internationale bescherming werd toegekend en het vluchtelingenkamp diende te verlaten, op Samos tijdelijk in moeilijke levensomstandigheden verkeerde, i.c. u maakte zelf een tent van hout en plastic om in te wonen, volstaat ook niet om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming. Blijkt immers dat u, omwille van de wereldwijd heersende covid-epidemie en de ingestelde lockdown het eiland niet mocht verlaten (zie CGVS p. 13). Dit betrof aldus een algemene maatregel, ingegeven door de toenmalige gezondheidssituatie, die ook Griekse burgers trof. Immers, zoals u zelf aanhaalde, éénmaal de lockdown werd beëindigd, kon u het eiland verlaten en trok u naar Athene. U vond in Athene onderdak bij een vriend die daar een appartement heeft (zie CGVS p. 13). Waarom u op Samos overigens in een zelfgemaakte tent moest verblijven, en niet de mogelijkheid had ergens onderdak te zoeken, is overigens niet duidelijk. Blijkt immers dat u maandelijks financiële steun kreeg van uw moeder, gaande van 100, tot 150 à 200 euro per maand (zie CGVS p. 13). Dat u niet de mogelijkheid zou gehad hebben om, middels deze maandelijks financiële steun, een beter onderkomen te zoeken in afwachting dat u Samos kon verlaten, kan niet worden aangenomen.

Uw stelling dat u op Samos ook een paar keer werd aangevallen door bendes, dient overigens met de nodige omzichtigheid te worden gehanteerd. Los van het feit dat u deze blote bewering niet staaft, blijkt uit uw latere verklaringen dat u in Griekenland in totaal twee keer geconfronteerd werd met aanvallen op uw persoon. U stelde echter uitdrukkelijk dat deze beide gebeurtenissen plaatsvonden in Athene. U nog gevraagd of u ook gelijkaardige zaken meemaakte op Samos, stelde u uitdrukkelijk van niet (zie CGVS p. 16). Wel haalde u aan dat de mensen op Samos racisten zijn (zie CGVS p. 16). U hier om verduidelijking gevraagd komt u niet verder dan op te merken dat vluchtelingen niet gewenst zijn en dat u niet naar het strand mocht gaan. Als u naar het strand ging, kreeg u te horen 'wat doe je hier?' en deed men vervelend, zo verduidelijkte u (zie CGVS, p. 16). Hoewel dergelijke gedrag te betreuren valt, volstaat dit niet om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Geen enkele lidstaat kan bovendien de absolute garantie bieden dat dergelijke discriminerende en/of vernederende gedragingen en opmerkingen op zijn grondgebied niet zullen voorkomen. Blijkt bovendien dat deze afkerige houding niet enkel tegen u gericht was en uitging van individuele burgers. Dat u ook door de Griekse autoriteiten het verbod kreeg een strand te betreden, blijkt dan weer ingegeven door het feit dat u zich toen op een privé-strand/niet toegankelijk deel van het strand bevond (zie CGVS p. 16).

Waar uit de elementen in uw administratief dossier verder zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van tewerkstelling, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u

dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

U verklaarde dat er in Griekenland geen werk is. U zocht werk, dit zowel op Samos alsook later in Athene, maar vluchtelingen zijn er niet gewenst (zie CGVS p. 14). Uit uw verklaringen blijkt dat u bij verschillende winkeliers ging informeren naar werk. U kreeg er telkens te horen dat ze op dat moment niemand nodig hadden (zie CGVS p. 14). Blijkt bovendien dat u soms wel gevraagd werd om uw telefoonnummer achter te laten (zie CGVS p. 14). Dat u aldus, als begunstigde van internationale bescherming, in Griekenland geen werk kon krijgen en dat uw situatie op dit vlak anders was dan van Griekse staatsburgers, kan uit voorgaande geenszins worden afgeleid. Zulks blijkt eens te meer uit het feit dat u op een gegeven moment wel werk vond in de olijventeelt op Samos. U werkte daar slechts twee dagen maar dit blijkt dan weer te wijten aan het feit dat het werk toen zo goed als ten einde was (zie CGVS p. 14). Voorts bleek u zich op Samos te hebben kunnen inschrijven in een bureau voor werkzoekenden. U verklaarde hierna nooit meer iets van hen te hebben vernomen. Opnieuw moet worden besloten dat dit niet volstaat om te besluiten dat u in Griekenland geen werk zou kunnen vinden. Behalve bij dit ene bureau bent u zich nergens anders gaan inschrijven, ook niet in Athene (zie infra), en u heeft dit ene bureau ook zelf nooit meer gecontacteerd in uw zoektocht naar werk (zie CGVS p. 14). Kan hier overigens nogmaals worden opgemerkt dat de maanden dat u op Samos verbleef, nadat u internationale bescherming verkreeg, de corona-lockdown gold. Het mag duidelijk zijn dat dit bijgevolg ook niet de meest evidente periode betrof om werk te zoeken, ook niet voor Griekse burgers zelf.

Wat uw situatie in Athene betreft, blijkt voorts dat u zich hier beperkte tot het samen met uw vriend rondvragen aan winkeliers of er werk was doch u vond geen werk. U wendde zich echter in Athene, nochtans een grote stad, nooit tot officiële instanties om u te helpen in uw zoektocht naar werk. U gevraagd naar de reden voor uw nalatigheid op dit vlak, komt u niet verder dan op te merken dat het leven daar moeilijk is en dat het er onveilig is (zie CGVS, p. 14). U nogmaals gevraagd waarom het in Athene zo moeilijk was u in een arbeidsbureau in te schrijven, herhaalt u nogmaals dat het moeilijk was, zonder dit in concreto te duiden. U vervolgde nog dat u het gewoon niet deed en dat het na 18 uur niet veilig is (zie CGVS, p. 14). U zou in Athene twee keer zijn aangevallen, de eerste keer vond plaats een viertal dagen na u aankomst in Athene en de tweede keer was ongeveer een week later (zie CGVS, p. 15). Gezien uw verklaringen dat u een maand in Athene bleef alvorens Griekenland te verlaten (zie CGVS p. 13), bent u aldus na de tweede aanval nog een tweetal weken in Athene gebleven. In die twee weken ondernam u zelf geen pogingen meer om alsnog een job te vinden. U gevraagd waarom u niet elders ging in Griekenland om te proberen een leven op te bouwen en u er te vestigen, gaf u aan dat u van België houdt. U stelt uiteindelijk dat u na uw ervaringen in Athene besloot om Griekenland te verlaten (zie CGVS, p. 17). Rekening houdende met de periode van lockdown - een periode waarin het maatschappelijke leven nagenoeg volledig stilviel - tijdens dewelke u, na het verkrijgen van internationale bescherming, (noodgedwongen) op Samos moest verblijven, moet aldus besloten worden dat u Griekenland amper een maand nadat de lockdown werd opgegeven, reeds heeft verlaten. Nochtans was dit net de periode waarin het maatschappelijke leven weer op gang werd getrokken en u, begunstigde van internationale bescherming, eindelijk stappen kon zetten u ergens te vestigen en een leven uit te bouwen. Zoals hierboven aangehaald heeft u hiertoe slechts de eerste twee weken dat u in Athene verbleef stappen gezet. Bovendien kunnen de stappen die u zette niet getuigen van doorgedreven inspanningen van uw kant.

Kan hier overigens nogmaals worden opgemerkt dat u in Griekenland kon rekenen op enige steun. Zo stuurde uw moeder u maandelijks geld op, dit zowel toen u in Samos verbleef en ook daarna (zie supra). Bovendien kon u in Athene terecht bij een vriend die een appartement had. U diende hem 20 euro per week te betalen (zie CGVS p. 13). In het licht hiervan kan eens te meer geconcludeerd worden dat van een doorgedreven intentie van uw kant om een duurzaam leven in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten, als begunstigde van internationale bescherming, uit te oefenen geen sprake is.

Waar u tot slot nog aanhaalt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van twee aanvallen op uw persoon, dient het volgende te worden opgemerkt. In casu werd u vier dagen na uw aankomst in Athene lastiggevallen door een groep van een 15-tal personen. Ze begonnen vervelend te doen tegen u en één van hen viel u aan en sloeg u. Een week later was u het slachtoffer van een diefstal. Op weg naar de winkel werd u aangevallen door een 7-tal personen. U werd vastgehouden en uw geld en gsm werden afgenomen waarna uw belagers er vandoor gingen (zie CGVS p. 15), moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

Hoewel dergelijk gedrag zeker laakbaar is, moet evenwel worden opgemerkt dat het hier twee losstaande gebeurtenissen betreft uitgaande van individuele personen. Het betreft bovendien feiten van puur gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard waartegen geen enkele Europese lidstaat garantie kan bieden dat zulks op zijn grondgebied niet zal voorvallen.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén enkele poging ondernomen hebt om de bescherming van de Griekse autoriteiten in te roepen - u haalde voor beide aanvallen uitdrukkelijk aan geen klacht te hebben ingediend (zie CGVS p. 15) -, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland worden gerespecteerd tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet om dergelijke incidenten te melden. U riep op geen enkel moment de bescherming van de Griekse autoriteiten in. U was bang en u wou het niet (zie CGVS p. 15 en 16). Dit volstaat niet. U verklaarde bovendien uitdrukkelijk nooit problemen te hebben gekend met de Griekse autoriteiten waardoor uw uitleg niet afdoende is (zie CGVS p. 17).

Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat u ook geen stappen zette om medische hulp te krijgen nadat u werd aangevallen. Nochtans kreeg u harde klappen en had u een wonde. U kwam hier echter niet te verder dan op te merken dat u niet naar het ziekenhuis of een dokter wou en dat u het bloeden zelf kon stoppen (zie CGVS p. 15).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. Uw identiteitskaart en paspoort alsook de kopieën van uw geboorteakte, huwelijksakte en UNRWA-kaart hebben louter betrekking op uw persoonsgegevens die in voorgaande nergens worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris belast met Asiel en Migratie op het feit dat u internationale bescherming geniet in Griekenland en derhalve noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Gaza.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1 en 23 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1, 4, 20 en 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 49 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) *juncto* de artikelen 4.3, 20 (en volgende), 26, 29, 30, 32 en 34 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 10, 33, 38 en 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Procedurerichtlijn) en van artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

In een eerste onderdeel van haar middel gaat de verzoekende partij in op het verschil in behandeling tussen de personen aan wie internationale bescherming toegekend werd in Griekenland en Griekse onderdanen. Vooreerst citeert de verzoekende partij de toepasselijke artikelen en geeft ze een korte theoretische uiteenzetting. Vervolgens zet de verzoekende partij uiteen dat er een rechtstreekse discriminatie is tussen vluchtelingen en Griekse burgers zoals blijkt uit het verslag-Nansen van 2020 (NANSEN - Situation des bénéficiaires de protection internationale en Grèce). Ze vervolgt dat in een recent verslag staat dat de toegang tot sociale bijstand bijzonder moeilijk is voor vluchtelingen in Griekenland. De toegang tot deze sociale bijstand vereist met name het bezit van verscheidene documenten die bijzonder moeilijk te verkrijgen zijn, en binnen een bijzonder lang termijn (RSA, “Beneficiaries of international protection in Greece/Access to documents and socio-economic rights”,

maart 2021). Ook op het vlak van toegang tot de gezondheidszorg is er volgens de verzoekende partij verschil in behandeling tussen vluchtelingen en Griekse burgers, cf. AIDA Report - Update juni 2021 pp. 251-252. Bovendien bestaat deze ongelijkheid ook voor de toegang tot huisvesting en integratievoorzieningen zoals blijkt uit RSA, «Beneficiaries of international protection in Greece Access to documents and socio-economic rights», maart 2021, pp. 8-10. Hieruit concludeert de verzoekende partij dat aldus niet kan geconcludeerd worden dat zij in Griekenland reeds dezelfde bescherming geniet, aangezien Griekenland vluchtelingen op discriminerende wijze behandelt en haar internationale verplichtingen schendt.

In het tweede onderdeel van haar middel gaat de verzoekende partij verder in op haar situatie en de situatie van personen die internationale bescherming in Griekenland hebben verkregen.

Ten eerste verwijst de verzoekende partij naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt dat: *“In casu heeft verzoeker verklaard met betrekking tot zijn ervaring in Griekenland dat hij het kamp moest verlaten zodra hij de positieve beslissing had ontvangen (CGVS, p. 13). Vanaf dat moment moest hij in een tent wonen die hij zelf had gebouwd (CGVS, p. 13): “Ja, ik bouwde toen mijn eigen tent op. Waar haalde u die tent? Ik had wat hout gekocht en plastic en daarmee heb ik een tent gemaakt. Verzoeker heeft volkomen consequente verklaringen afgelegd en heeft nooit verhuld dat hij in Griekenland de vluchtelingenstatus had gekregen. Hij werkte ook volledig mee door zijn paspoort en documenten te tonen. Hij verborg niet dat hij maandelijks door zijn moeder werd geholpen. De verklaringen van verzoeker betreffende zijn ervaring ter plaatse moeten derhalve eveneens als geloofwaardig worden beschouwd.*

Het CGVS lijkt van mening te zijn dat het feit dat verzoeker in een hout en plastic tent moest wonen een "moeilijke levensomstandigheid" is, maar niet volstaat om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming : “Dat u evenwel ook nadien, nadat u internationale bescherming werd toegekend en het vluchtelingenkamp diende te verlaten, op Samos tijdelijk in moeilijke levensomstandigheden verkeerde, i.c. u maakte zelf een tent van hout en plastic om in te wonen, volstaat ook niet om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming” (bestreden beslissing, p. 3). Het CGVS kan ook redelijkerwijs niet worden gevolgd wanneer het stelt dat:

“Waarom u op Samos overigens in een zelfgemaakte tent moest verblijven, en niet de mogelijkheid had ergens onderdak te zoeken, is overigens niet duidelijk” (bestreden beslissing, p. 3). Enerzijds heeft verzoeker alle vragen beantwoord die hem werden gesteld over de stappen die hij heeft ondernomen nadat hij de refugeestatus had gekregen Anderzijds is het, gezien de omstandigheden waaronder personen met de vluchtelingenstatus in Griekenland worden opgevangen, zoals blijkt uit verschillende van de bovengenoemde verslagen, zeer gemakkelijk te begrijpen waarom verzoeker geen onderdak heeft kunnen vinden en gedwongen was in een tent te leven.” Vervolgens verwijst de verzoekende partij naar RvV 25 februari 2020, nr. 233 121.

Ten tweede verwijst de verzoekende partij naar artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en naar artikel 4 van het Handvest. Eveneens verwijst de verzoekende partij naar RvV 18 oktober 2018, nr. 221 220, RvV 25 februari 2020, nr. 233 121 en RvV 17 juli 2019, nr. 224 056. Hierna betoogt de verzoekende partij dat het administratief dossier geen informatie over de situatie van vluchtelingen in Griekenland in 2021 bevat. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij hierdoor niet aangetoond heeft dat zij zich niet in een situatie van extreme materiële deprivatie zal bevinden bij een terugkeer naar Griekenland. Het kwam de verwerende partij toe om haar mogelijkheden om onderdak, werk en gezondheidszorg te vinden, uiteen te zetten. Een dergelijke "analyse", zonder verwijzing naar enig document of recente concrete informatie over Griekenland, schendt artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet. Ook de criteria van artikel 57/6/1, § 3 van de wet zijn om dezelfde redenen van toepassing. Hierna gaat de verzoekende partij in op de toegang tot de gezondheidszorg, de sociale bijstand en huisvesting op basis van de volgende rapporten AIDA Report - Update juni 2021, p. 245-248 en p. 250-251. Ook stelt ze dat: *“In casu is de motivatie van de bestreden beslissing irrelevant en volstrekt niet in overeenstemming met de werkelijkheid wanneer het stelt: “Blijkt immers dat u maandelijks financiële steun kreeg van uw moeder, gaande van 100. tot 150 à 200 euro per maand (zie CGVS p 13) Dat u met de mogelijkheid zou gehad hebben om, middels deze maandelijkse financiële steun, een beter onderkomen te zoeken in afwachting dat u Samos kon verlaten, kan niet worden aangenomen” (bestreden beslissing, p. 3). Enerzijds wijst het feit dat hij hulp moest krijgen van zijn moeder erop dat hij geen hulp kreeg van de Griekse autoriteiten. Anderzijds is 100-200 euro absoluut niet genoeg om een maand lang voedsel en onderdak te verschaffen in Griekenland. Het gemiddelde jaarsalaris is \$17.000 per jaar (<https://www.oecdbetterlifeindex.org.countries/grece-fr/>). De prijs voor het huren van een flat met één slaapkamer buiten het stadscentrum ligt al boven de 200 euro (<https://fr.numbeo.com/prix-de-1%27immobilier/pavs/Gr%C3%A8ce>). Het CGVS kan dus niet redelijkerwijs aannemen dat verzoeker in staat zou zijn geweest om zich met de hulp van zijn moeder te huisvesten,*

zich te voeden en te leven in omstandigheden die in overeenstemming zijn met de menselijke waardigheid." Hierop gaat de verzoekende partij ook verder in op de toegang tot de arbeidsmarkt op basis van het reeds aangehaalde Aida rapport Greece update 2020 om daarna *in concreto* uiteen te zetten dat: *"In casu heeft verzoeker verklaard dat hij werk had gezocht bij de winkeliers en zich had ingeschreven bij een kantoor op Samos, maar dat er geen werk was en dat buitenlanders niet welkom waren: 'Waar heeft u gezocht? Bij de winkeliers en ja, ik kon niets vinden. Was dat in Samos of Athene dat u werk zocht of hoe? In Samos en in Athene.*

De vluchtelingen waren in Samos niet gewenst. En die winkeliers, dat waren mensen die u kende waar u gewoon langsging om te vragen of hoe ging dat? Ik ging toen samen met een vriend en hij praatte Grieks. En welk antwoord kreeg u dan als u werk ging vragen? We hebben momenteel niemand nodig omdat we genoeg arbeiders hebben. Soms moest ik mijn gsm-nummer geven. Hoe frequent ging u dan zo werk zoeken? De periode bedoelt u? Ging u elke dag vragen naar werk? Ik ging elke dag samen met die vriend. Ik heb een keer gewerkt, in de olijven. Waar was dat? Op Samos. Hoelang werkte u daar dan? Voor twee dagen. Waarom gestopt dan? Het werk was gedaan, het was voor 2 dagen. Ooit naar een kantoor of bureau geweest om u in te schrijven om werk te zoeken? Ik heb me ingeschreven bij één bureau. Welk? Op het eiland, ik herinner mij de naam niet. Het was gewoon een bureau die de vluchtelingen hielpen om werk te vinden. Wat zeiden ze daar toen u zich ging inschrijven? Ze zeiden dat ze mij zouden contacteren. U hoorde daar niets meer van? Nee. Zelf nog gaan informeren? Nee" (CGVS, p. 14) *Het feit dat hij gedurende twee dagen had gewerkt is een bewijs van zijn zoektocht naar werk.*

Het CGVS kan, zonder zich te baseren op enig rapport over de Griekse arbeidsmarkt, niet concluderen dat "dit niet volstaat om te besluiten dat u in Griekenland geen werk zou kunnen vinden" (bestreden beslissing, p. 4). Een dergelijke redenering gaat volledig voorbij aan objectieve informatie over Griekenland."

Voorts zet de verzoekende partij uiteen dat uit de beschikbare informatie eveneens blijkt dat zowel asielzoekers als erkende vluchtelingen het slachtoffer zijn van racistische aanvallen. Hiervoor citeert de verzoekende partij uit: Infomigrants, "Racist attacks on the rise in Greece", 24 april 2019, UNHCR. Refugees in Greece still exposed to racist violence", 21 maart 2019, Council of Europe, "Report of the commissioner for human rights of the council of Europe Dunja Mijatovic following her visit to Greece from 25 to 29 June 2018", p. 14. Tot slot verwijst de verzoekende partij naar een arrest van de Duitse Hoge Administratieve Rechtbank (Oberverwaltungsgericht NRW, 11 A 1564/20.A).

Volgens de verzoekende partij mag België *in casu* niet onkundig van zijn dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat indien zij naar Griekenland zou worden teruggestuurd, in een situatie van extreme materiële ontbering zou komen te verkeren waarin zij niet in staat zou zijn in haar meest elementaire behoeften te voorzien, en die haar lichamelijke en geestelijke gezondheid zou schaden en haar in een toestand van vernedering zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zien in dezelfde zin EHRM, 21 januari 2011, MSS vs. België en Griekenland, CE:ECHR:2011:0121 JUD003069609, §§ 252 à 263. Het was aan het CGVS om na het persoonlijk onderhoud uit te sluiten dat zij bij terugkeer naar Griekenland een ernstig risico zou lopen op vernederende behandelingen. De verzoekende partij besluit dat het de Raad toekomt om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren geactualiseerde elementen met betrekking tot het door het recht van de Unie gewaarborgde niveau van bescherming van de grondrechten, aan te tonen dat zij niet aan een dergelijke behandeling zal worden onderworpen, hetgeen onmogelijk was bij gebreke van de minste door het CGVS overgelegde informatie.

3. De aanvullende nota

3.1. Op 23 februari 2022 legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer waarin ze het attest van de klinische psycholoog van 21 februari 2021 toevoegt.

4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou

stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

5. Beoordeling

5.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij reeds internationale bescherming in Griekenland geniet.

5.2. Uit het administratief dossier (zie map 7 "DVZ") blijkt dat de verzoekende partij op 22 september 2019 en 22 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in Griekenland heeft ingediend. In navolging van haar tweede verzoek om internationale bescherming verkreeg de verzoekende partij op 3 juli 2020 internationale bescherming in Griekenland. De verzoekende partij betwist niet dat zij in Griekenland internationale bescherming gekregen heeft. Tijdens het persoonlijk onderhoud geeft de verzoekende partij zelfs aan dat zij in het bezit werd gesteld van een verblijfsvergunning dat voor drie jaar geldig was.

5.3. In navolging van het arrest Ibrahim waarin het Hof van Justitie zich heeft uitgesproken over de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 83; HvJ 19 maart 2019, Jawo, C 163/17, pt. 80; HvJ 5 april 2016, Aranyosi en Caldaru, C-404/15 en C-659/15 PPU, pt. 77 en pt. 87).

Het Hof stelt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen in het bijzonder vereist dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (HvJ Ibrahim, pt. 84 en HvJ Jawo, C 163/17, pt. 81). Volgens het Hof moet bijgevolg in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (HvJ Ibrahim, pt. 85 en HvJ Jawo, C 163/17, pt. 82). Dit is met name het geval bij de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn, dat in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt.

Toch, zo stelt het Hof in de voormelde arresten Ibrahim en Jawo, kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ Ibrahim, pt. 86 en HvJ Jawo, pt. 83). Het Hof wijst op de absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw verband houdt met de menselijke waardigheid en dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt. Het Hof stelt dat het niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de (Dublin)overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (HvJ Ibrahim, pt. 87 en HvJ Jawo, pt. 88). Het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel betreft dus een weerlegbaar vermoeden.

In het bijzonder heeft het Hof vastgesteld dat, wanneer er gegevens voorhanden zijn die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft

verleend, een dergelijk risico bestaat, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, moet worden geoordeeld of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (HvJ Ibrahim, pt. 88 en HvJ Jawo, pt. 90).

Het Hof benadrukte dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM vallen wanneer zij “een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak” (HvJ Ibrahim, pt. 89 en HvJ Jawo, pt. 91). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid wordt volgens het Hof bereikt wanneer een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ Ibrahim, pt. 90 en HvJ Jawo, pt. 92).

Die drempel wordt volgens het Hof niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ Ibrahim, pt. 91 en Jawo, pt. 93). Ook schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, beletten de lidstaten niet artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn toe te passen (HvJ Ibrahim, pt. 92).

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat er in Griekenland een verschil in behandeling is tussen de vluchtelingen en Griekse onderdanen, verwijst ze naar haar leefomstandigheden in Griekenland en het gegeven dat haar moeder haar financieel steunde en de landeninformatie die betrekking heeft op leefomstandigheden van statushouders in Griekenland waardoor er volgens haar sprake is van een schending van artikel 4 van het Handvest en van artikel 3 van het EVRM.

Aangezien de verzoekende partij een schending aanvoert van artikel 4 van het Handvest indien de verwerende partij toepassing maakt van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, moet de Raad nagaan of de verzoekende partij “in het licht van alle gegevens van de zaak” een reëel risico loopt op een toestand waarbij zij volledig afhankelijk is van overheidssteun en buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terecht kan komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ Ibrahim, pt. 90 en HvJ Jawo, pt. 92).

In haar verzoekschrift citeert de verzoekende partij uit de volgende rapporten: “Country Report: Greece update 2020” van AIDA van juni 2021 (hierna: AIDA-rapport Griekenland update 2020), NANSEN - Situation des bénéficiaires de protection internationale en Grèce, RSA, “Beneficiaries of international protection in Greece /Access to documents and socio-economic rights”, maart 2021, UNHCR, Alleviating suffering and overcrowding in Greek islands' reception centres must be part of the emergency response. 24 september 2020 en Noëlle Burgi, «Grèce Le démantèlement méthodique et tragique des institutions de santé publique», CADTM. 12 maart 2018.

De verklaringen van de verzoekende partij moeten worden beoordeeld in het licht van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens (HvJ Ibrahim pt 88). Op 22 februari 2022 herhaalt het Hof van Justitie nogmaals dat: *“Uit de punten 29 en 30 van het onderhavige arrest volgt dat de autoriteiten van een lidstaat de hun bij artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 geboden mogelijkheid niet kunnen uitoefenen wanneer zij – op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten – tot de conclusie zijn gekomen dat er in de lidstaat waar de derdelander reeds internationale bescherming geniet sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen personen raken, en dat er, gelet op deze tekortkomingen, zwaarwegende en op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat deze derdelander een reëel gevaar zal lopen om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (zie in die zin arresten van 19 maart*

2019, Jawo, C 163/17, EU:C:2019:218, punten 85 90, en 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, EU:C:2019:219, punt 92)” (HvJ (GK) 22 februari 2022, C-483/20, X. v. CGVS, punt 31).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Griekenland sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, waarbij deze “tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Erkende vluchtelingen hebben toegang tot de arbeidsmarkt onder dezelfde voorwaarden als onderdanen, zonder enige verplichting om een werkvergunning te verkrijgen. Evenwel zijn onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd in de statistische gegevens over werkloosheid. Uit een onderzoek uit 2018 blijkt dat slechts weinigen erin slagen een baan te vinden. Zij worden gewoonlijk tewerkgesteld in de informele economie, die hen de toegang tot sociale zekerheid ontnemt en hen blootstelt aan verdere onzekerheid en kwetsbaarheid. De overgrote meerderheid van de begunstigen en aanvragers van internationale bescherming is afhankelijk van voedselbedeling, non-foodartikelen en financiële bijstand om in hun basisbehoeften te voorzien. Dit dwingt hen vaak tot gevaarlijke inkomens genererende activiteiten en vergroot de behoefte aan hulpdiensten, vergroot het risico op uitbuiting en belemmert hun integratievooruitzichten (p. 248-249). De overheid voorziet in verschillende maatregelen om de toegang tot werk voor personen die internationale bescherming genieten, te verbeteren. Dit omvat onder meer een proefprogramma voor beroepsopleiding voor 8.000 erkende vluchtelingen in Attica en Centraal Macedonië in samenwerking met het Ministerie van Arbeid en een werkgelegenheidsprogramma in de landbouwsector voor 8.000 vluchtelingen in samenwerking met het Ministerie van Landbouwonwikkeling. Deze acties moeten echter nog worden uitgevoerd. Net als asielpzoekers worden begunstigen van internationale bescherming geconfronteerd met obstakels bij de afgifte van het belastingregistratienummer (AFM), die hun toegang tot de arbeidsmarkt en registratie bij het werkloosheidskantoor van OAED belemmeren. De uitgifte van een AFM gaat gepaard met ernstige vertragingen. De procedure voor de bevoegde belastingdiensten om de persoonsgegevens van vluchtelingen te verifiëren via de asiendienst duurt ongeveer 2 maanden. In het geval van een professionele AFM duurt de procedure meer dan 3,5 maand en is de hulp van een accountant vereist. Het AIDA-rapport vermeldt dat het bezit van een woning of het voorleggen van een huurcontract een vereiste is om toegang te krijgen tot sociale bijstand (AIDA-rapport Greece update 2020, p. 245).

Wat betreft huisvesting stelt het rapport kort samengevat dat in principe statushouders dezelfde rechten genieten als Griekse onderdanen maar dat in de praktijk administratieve en bureaucratische barrières, gebrek aan aandacht van de overheid voor hun specifieke situatie, inefficiënte implementatie van de wet en de impact van de economische crisis statushouders een effectief genot van hun rechten ontzegt. Ook het UNHCR wijst op de dringende nood aan steun voor vluchtelingen om een normaal leven te kunnen leiden, met toegang tot scholing, gezondheidszorg en om de kost te kunnen verdienen. Bijkomend werden in maart 2020 nog bijkomende maatregelen aangekondigd om de toegang voor statushouders tot sociale uitkeringen en accommodatie verder te beperken. De boodschap volgens de Griekse minister is dat iedere erkende vluchteling verantwoordelijk is voor zichzelf. Na de kennisgeving van de beslissing waarbij een beschermingsstatus wordt erkend/toegekend heeft de betrokkene nog 30 dagen vooraleer materiële opvang of financiële steun wordt gestopt, zodat verzoekers actueel niet langer aanspraak kunnen maken op een huisvesting, voorzien door de Griekse overheid. Bij ministerieel besluit van 7 april 2020 werd aan erkende vluchtelingen een termijn tot 31 mei 2020 gegeven om de opvangfaciliteiten te verlaten in navolging van de COVID-19 pandemie uitbraak (AIDA-rapport p. 245). UNHCR merkte in juni 2021 op dat mensen dwingen om hun woning te verlaten zonder vangnet en maatregelen om hun zelfredzaamheid te garanderen, velen tot armoede en dakloosheid drijft. De meeste van de getroffen vluchtelingen hebben geen regelmatig inkomen, velen zijn gezinnen met schoolgaande kinderen, alleenstaande ouders, overlevenden van geweld, en anderen met specifieke behoeften. De aanhoudende COVID-19 pandemie en maatregelen om de verspreiding ervan tegen te gaan, zorgen voor extra problemen doordat mensen worden beperkt in hun mogelijkheden om zich te verplaatsen en werk of huisvesting te vinden. Het verplaatsen van een probleem van de eilanden naar het vasteland is

geen oplossing. UNHCR drong er bij de autoriteiten op aan om een gefaseerde aanpak toe te passen, een hogere drempel om bijstand te verlenen aan kwetsbare mensen die in dit stadium niet kunnen vertrekken. In een gezamenlijke brief van 1 juni 2021 aan de minister van Migratie en Asiel, de Europese commissaris voor Migratie en Binnenlandse Zaken en de Europese vicevoorzitter voor de bevordering van onze Europese manier van leven, uitten verschillende maatschappelijke organisaties hun ongenoegen omtrent voormelde situatie. Behalve voor de overgangperiode is in juli 2019, als onderdeel van de nationale integratiestrategie, een programma voor vluchtelingen en begunstigen van subsidiaire bescherming van start gegaan ("HELIOS 2"). Het doel ervan is de integratie van personen die internationale bescherming genieten te bevorderen in de Griekse samenleving door middel van verschillende acties, zoals integratiecursussen, huisvesting en ondersteuning van de inzetbaarheid. Het gaat om personen die momenteel in tijdelijke huisvestingsprogramma's verblijven. Het project wordt uitgevoerd door de IOM en haar partners met steun van de Griekse regering. Op 12 augustus 2020 stuurde de Griekse ombudsman een brief aan de secretarissen-generaal van de bevoegde ministeries waarin hij wees op de noodzaak van integratiemaatregelen voor erkende vluchtelingen die behoren tot kwetsbare groepen voordat zij de opvangfaciliteiten verlaten. De Ombudsman wees op het verlenen van ondersteunende diensten en een effectieve toegang van erkende vluchtelingen tot het sociale zekerheidsstelsel. De Secretaris-generaal voor Immigratiebeleid verstrekte informatie over huisvestings- en integratiemaatregelen die reeds zijn genomen of gepland waren. Wat betreft de daklozenopvang, blijkt uit het rapport dat er geen centra voorzien zijn voor statushouders en dat er in Athene maar vier centra zijn, ook voor Grieken en legaal verblijvende derdelanders waar het "extreem moeilijk" is om toegelaten te worden wegens overbevolking. Volgens het rapport blijven mensen die nood hebben aan opvang en geen financiële middelen hebben om een huis te huren dakloos of komen zij in verlaten huizen of overbevolkte appartementen terecht. Uit de ervaring van GCR blijkt dat mensen die onderdak nodig hebben en niet over de financiële middelen beschikken om een huis te huren dakloos blijven of verblijven in verlaten huizen of overvolle appartementen, die vaak worden onderverhuurd. In een persbericht van december 2020 hebben de GCR en 71 andere maatschappelijke organisaties hun bezorgdheid geuit "over de vele kwetsbare vluchtelingen die gedwongen zijn de opvang te verlaten of geconfronteerd worden met gedwongen uittredingen, waaronder overlevenden van gendergerelateerd geweld, mensen met gezondheidsproblemen, waaronder geestelijke gezondheidsproblemen, of handicaps, alleenstaande vrouwen en eenoudergezinnen, jongvolwassenen en mensen uit de LGBTQ+-gemeenschap". Volgens hen hebben veel vluchtelingen moeilijkheden of zijn niet in staat om zelfvoorzienend te worden vanwege kwetsbaarheden of problemen met de toegang tot essentiële diensten en de arbeidsmarkt. In het verleden zijn vluchtelingen die werden gevraagd om uit door de staat aangeboden huisvesting te vertrekken in stedelijke gebieden op straat beland of verlieten hun onderkomens niet uit angst om dakloos te worden. De problemen met de toegang tot steun en diensten worden nog verergerd voor vluchtelingen in kampen vanwege de voortdurende beperkingen van Covid-19 en de vaak afgelegen locaties van deze plaatsen, waardoor het bijna onmogelijk is om huisvesting te zoeken, toegang tot diensten te krijgen of werk te vinden. De aangekondigde doorgangplaatsen voor degenen die gedwongen worden hun huis te verlaten, bieden slechts een noodoplossing voor sommige vluchtelingen en slechts voor een periode van maximaal twee maanden. Deze periode is volgens de organisaties niet genoeg voor mensen om onafhankelijk te worden en zonder goede ondersteuning zal het aantal daklozen in de steden toenemen. In het rapport wordt gesteld dat Griekenland geen duurzame langetermijnstrategie voor integratie en inclusie heeft. Dit leidt tot meer dakloosheid en armoede voor veel mensen (AIDA-rapport p. 247). Volgens Pro Asyl en Refugee Support Aegean "zijn sinds de zomer van 2020 duizenden begunstigen van internationale bescherming dakloos geworden nadat hen was meegedeeld dat zij hun plaats in het opvangsysteem binnen 30 dagen na de verlening van internationale bescherming moesten verlaten (AIDA-rapport p. 247). Verder blijkt dat een kleinschalig huisvestingsprogramma van de stad Athene, namelijk Curing the limbo, inmiddels is afgelopen (RSA rapport van maart 2021, p.9). Het programma Filoxenia van de IOM, waarbij statushouders noodopvang in hotels kregen is inmiddels ook gesloten (RSA rapport van maart 2021, p.10). In aanvulling hierop volgt de RSA gevallen van statushouders die de afgelopen maanden uit andere landen zijn teruggekomen en in langdurige armoede blijven verkeren (RSA rapport van maart 2021, p.11).

Kinderen die internationale bescherming genieten hebben recht op onderwijs onder dezelfde voorwaarden als onderdanen. Volwassenen met een beschermingsstatuut hebben recht op toegang tot het onderwijsstelsel en opleidingsprogramma's onder dezelfde voorwaarden als legaal verblijvende onderdanen van derde landen. Er wordt een aantal cursussen Grieks gegeven door universiteiten, maatschappelijke organisaties en centra voor beroepsopleiding. UNHCR geeft aan dat de meeste vluchtelingen niet van taalcursussen of integratieprogramma's in Griekenland genieten. Een proefprogramma van Griekse taalcursussen, gefinancierd door het Fonds voor Asiel, Migratie en

Integratie (AMIF) dat in januari 2018 werd aangekondigd, werd opgenomen in het HELIOS-project. Sinds juni 2019 wordt het uitgevoerd door de IOM en haar partners. Bovendien organiseert de gemeente Athene regelmatig Griekse taalcursussen voor volwassen immigranten, evenals IT-seminars (AIDA-rapport p. 249-250).

De wet voorziet in toegang tot sociale bijstand voor personen die internationale bescherming genieten, zonder onderscheid te maken tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Begunstigden van internationale bescherming moeten van dezelfde rechten genieten en de nodige sociale bijstand ontvangen onder dezelfde voorwaarden die voor eigen onderdanen gelden. Niet alle begunstigden hebben toegang tot sociale rechten en sociale uitkeringen omwille van bureaucratische belemmeringen, die geen rekening houden met het onvermogen van begunstigden om bepaalde documenten voor te leggen, zoals documenten betreffende de gezinssituatie, geboorteakten of diploma's of zelfs de weigering van ambtenaren om hun de toegekende voordelen toe te kennen, wat in strijd is met het beginsel van gelijke behandeling, zoals bepaald in de Griekse en de EU-wetgeving. Het gegarandeerd minimuminkomen is in februari 2017 ingesteld als een nieuw bijstandsprogramma. Het gegarandeerde minimuminkomen bedraagt 200 euro per maand voor elk huishouden (AIDA-rapport Greece update 2020, p. 250).

Wat betreft gezondheidszorg stelt het rapport eveneens dat in theorie deze is gewaarborgd onder dezelfde voorwaarden als voor de Grieken. Echter, ondanks het gunstig wetgevend kader, wordt in de praktijk effectieve toegang tot gezondheidszorg verhinderd door een significant gebrek aan middelen en capaciteit door de bezuinigingspolitiek van Griekenland en door een gebrek aan culturele bemiddelaars. Bovendien belemmeren administratieve belemmeringen de afgifte van een sofi-nummer (AMKA) ook de toegang tot de gezondheidszorg (AIDA rapport, p. 251-252).

Voorgaande landeninformatie geeft onmiskenbaar aan dat de situatie voor statushouders in Griekenland moeilijk is op het vlak van huisvesting, werkloosheid en de toegang tot sociale voorzieningen en gezondheidszorgen, maar laat niet toe *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die er internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn en evenmin dat statushouders in Griekenland *a priori* in de hiervoor geschetste situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terechtkomen, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim, overweging 91). Het voorgaande neemt niet weg dat sprake is een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52).

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van Duitse hoven om te stellen dat Duitsland het interstatelijk vertrouwensbeginsel in twijfel trekt en dat daardoor *de facto* ook geen sprake meer is van interstatelijk vertrouwen dat alle EU lidstaten zou binden, herinnert de Raad er aan dat dergelijke verwijzing bij gebrek aan precedentenwerking niet dienstig is.

Het is dus noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij, met inbegrip van haar ervaringen in Griekenland als statushouder, het verzoek te beoordelen waarbij het de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

In casu is de verzoekende partij bijna vierendertig jaar oud. Bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart de verzoekende partij dat zij in een goede gezondheid verkeerde (administratief dossier, map 7, verklaringen DVZ, vraag 28). In een aanvullende nota brengt de verzoekende partij een attest van de psycholoog bij van 21 februari 2022. Daarin wordt aangegeven dat de verzoekende partij lijdt aan stress, zowel fysiek als mentaal uitgeput is, slaapproblemen heeft en de neiging heeft om depressief te zijn. Hiermee maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij een

kwetsbaar profiel heeft, wat haar zou verhinderen haar rechten te doen laten gelden verbonden aan haar status toegekend in Griekenland.

De verzoekende partij kwam aan in Griekenland in 2019 op het eiland Samos. De verzoekende partij verbleef hoofdzakelijk op Samos. Eerst verbleef ze in een kamp, maar na het verkrijgen van haar status diende ze het kamp te verlaten. De verzoekende partij haalt aan dat ze op dat moment buiten het kamp in een tent op een berg verbleef (NPO, p.12). Na de lockdown verbleef de verzoekende partij gedurende een maand in Athene bij een vriend om dan in februari 2021 naar België te komen en alhier op 8 februari 2021 een verzoek om internationale bescherming in te dienen (NPO, p.13). Toen de verzoekende partij in Athene woonde betaalde zij 20 euro huurgeld per week. De verzoekende partij verklaart dat ze in Griekenland in het begin een toelage van 90 euro per maand kreeg, later werd dit 75 euro per maand en toen ze haar status verkreeg werd dit stopgezet (NPO, p.13). Voor haar vertrek uit Samos heeft zij ook haar verblijfsdocumenten en paspoort gekregen (NPO, p.17). Deze documenten zou ze verscheurd hebben bij aankomst in België (NPO, p.11). De Raad kan dus niet anders dan vaststellen dat *in casu* de verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de eventuele moeilijkheden die zouden voortvloeien uit het feit dat zij niet langer over een verblijfsvergunning zou beschikken in Griekenland om haar rechten er te doen gelden en zij dus niet aantoonbaar dat zij buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan, noch kan dit blijken uit haar verklaringen dat de geldigheidsduur van haar verblijfsvergunning daadwerkelijk verstreken zou zijn. In tegendeel de verzoekende partij beschikte over een verblijfsvergunning die voor drie jaar geldig is (NPO, p.11). Bijgevolg is haar verblijfsvergunning minstens tot 2023 geldig. Verder kan nergens uit blijken dat zij niet voldoende zelfredzaam zou zijn om aan deze moeilijkheden het hoofd te bieden als persoon die er internationale bescherming geniet.

De verzoekende partij wijst op de precaire omstandigheden in het opvangkamp in Samos, waar zij aanvankelijk verbleef. De Raad ontkent geenszins dat de omstandigheden in de opvangkampen penibel kunnen zijn en minimaliseert geenszins de erbarmelijke omstandigheden die de verzoekende partij er heeft ervaren. Evenwel blijkt uit haar verklaringen, zoals reeds opgemerkt dat zij, nadat zij erkend werd als vluchteling, naar Athene ging en er bij een vriend kon verblijven tot aan haar vertrek uit Griekenland. Verder wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat: *“Dat u evenwel ook nadien, nadat u internationale bescherming werd toegekend en het vluchtelingenkamp diende te verlaten, op Samos tijdelijk in moeilijke levensomstandigheden verkeerde, i.c. u maakte zelf een tent van hout en plastic om in te wonen, volstaat ook niet om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming. Blijkt immers dat u, omwille van de wereldwijd heersende covid-epidemie en de ingestelde lockdown het eiland niet mocht verlaten (zie CGVS p. 13). Dit betrof aldus een algemene maatregel, ingegeven door de toenmalige gezondheidssituatie, die ook Griekse burgers trof. Immers, zoals u zelf aanhaalde, éénmaal de lockdown werd beëindigd, kon u het eiland verlaten en trok u naar Athene. U vond in Athene onderdak bij een vriend die daar een appartement heeft (zie CGVS p. 13). Waarom u op Samos overigens in een zelfgemaakte tent moest verblijven, en niet de mogelijkheid had ergens onderdak te zoeken, is overigens niet duidelijk. Blijkt immers dat u maandelijks financiële steun kreeg van uw moeder, gaande van 100, tot 150 à 200 euro per maand (zie CGVS p. 13). Dat u niet de mogelijkheid zou gehad hebben om, middels deze maandelijks financiële steun, een beter onderkomen te zoeken in afwachting dat u Samos kon verlaten, kan niet worden aangenomen.”* In haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar de algemene landeninformatie maar onderneemt ze geen enkele poging om voormelde pertinente motieven te weerleggen. Met haar betoog in het verzoekschrift gaat de verzoekende partij er ook aan voorbij dat ze als militair nog steeds een loon van 300 dollar per maand ontvangt in Gaza (NPO, p.5).

De verzoekende partij verwijst nog naar de moeilijkheden die er zijn in Griekenland om werk te vinden. De verzoekende partij verklaart dat ze in Griekenland niet gewerkt heeft, alhoewel dat ze er naar werk gezocht heeft (NPO, p.13-14). Ze zou zowel op Samos als in Athene naar werk gezocht hebben, maar er geen werk hebben gevonden. Zij zou samen met een vriend die Grieks sprak winkeliers hebben aangesproken, maar deze mensen hadden niemand nodig daar ze voldoende arbeiders hadden. Soms mocht ze wel haar GSM-nummer afgeven. Later tijdens het persoonlijk onderhoud geeft de verzoekende partij aan dat ze gedurende twee dagen “in de oliven” gewerkt heeft in Samos (NPO, p.14). In Samos heeft ze zich ook in een bureau ingeschreven die vluchtelingen helpen om werk te vinden, maar zij zouden haar nooit gecontacteerd hebben. Echter, de verzoekende partij heeft ook nagelaten om hen vervolgens opnieuw te contacteren nadat ze ingeschreven was (NPO, p.14). Bovendien heeft de verzoekende partij gedurende een periode van lockdown in navolging van de coronapandemie, internationale bescherming verkregen. Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat het ook voor

Griekse staatsburgers een moeilijke periode was om werk te vinden. Eenmaal de lockdown opgeheven was is de verzoekende partij naar Athene verhuisd. In Athene heeft ze zich niet in een bureau ingeschreven om haar te helpen in een zoektocht naar werk omdat het leven er moeilijk is en de vluchtelingen niet gewenst zijn (NPO, p.14). Later tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart de verzoekende partij dat ze wel geprobeerd heeft om werk te vinden in Athene, maar niets lukte (NPO, p.17). Uit haar verklaringen blijkt niet dat ze daadwerkelijk een poging ondernomen heeft om werk te vinden in Athene gelet op haar algemene en vage verklaringen. In dit verband kan de verzoekende partij ook geen duidelijkheid scheppen waarom ze zich niet in een bureau ingeschreven heeft om werk te vinden zoals ze reeds op Samos gedaan had. Bovendien heeft de verzoekende partij ook niet de "Egyptische man" gecontacteerd aan wie zij haar contactgegevens had gegeven om werk te vinden, vooraleer haar GSM gestolen werd (NPO, p.16). Zo uit haar verklaringen blijkt het moeilijk is om in Griekenland werk te vinden, blijkt uit de beschikbare informatie dat Griekenland kampt met de gevolgen van de financiële crisis en onder meer kampt met grote werkloosheid, die ook de Griekse onderdanen treft. De Raad ontkent niet dat personen die internationale bescherming hebben, kunnen getroffen worden door werkloosheid en dat de mogelijkheden om Griekse taallessen te volgen, wat toegang tot de arbeidsmarkt kan faciliteren, beperkt zijn. Evenwel volgt hieruit niet dat de verzoekende partij omwille van de onverschilligheid van de Griekse overheid in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal belanden in geval van terugkeer. Uit haar verklaringen blijkt dat zij weliswaar in de zesde klas gestopt is met werken, toch heeft ze ervaring in de bouw en als schilder (NPO, p.4). Hieruit blijkt dat de verzoekende partij over bepaalde vaardigheden beschikt en dat zij redelijkerwijze in staat moet geacht worden om zich in Griekenland staande te houden en werk te zoeken. Voorts wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat: *"Rekening houdende met de periode van lockdown - een periode waarin het maatschappelijke leven nagenoeg volledig stilviel - tijdens dewelke u, na het verkrijgen van internationale bescherming, (noodgedwongen) op Samos moest verblijven, moet aldus besloten worden dat u Griekenland amper een maand nadat de lockdown werd opgegeven, reeds heeft verlaten. Nochtans was dit net de periode waarin het maatschappelijke leven weer op gang werd getrokken en u, begunstigde van internationale bescherming, eindelijk stappen kon zetten u ergens te vestigen en een leven uit te bouwen. Zoals hierboven aangehaald heeft u hiertoe slechts de eerste twee weken dat u in Athene verbleef stappen gezet. Bovendien kunnen de stappen die u zette niet getuigen van doorgedreven inspanningen van uw kant."* Wederom laat de verzoekende partij voormelde pertinente en draagkrachtige motieven ongemoeid. De hoge werkloosheidsgraad in Griekenland en de invloed van de corona-pandemie, waar de verzoekende partij naar verwijst in het verzoekschrift, betekent op zich niet dat de situatie van de verzoekende partij de hoge drempel van zwaarwichtigheid in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie bereikt. Zoals hoger reeds aangegeven kan de Raad aannemen dat het in de huidige omstandigheden moeilijk is om werk te vinden in Griekenland omwille van de economische situatie, en dat deze verder bemoeilijkt wordt door de huidige pandemie, zoals dit ook in andere Europese landen het geval is, maar uit de informatie aangebracht door de verzoekende partij kan niet blijken dat het daardoor absoluut onmogelijk zou zijn voor de verzoekende partij om in haar levensonderhoud te voorzien.

Zij verklaart over haar reis naar België dat zij dit zelf betaald heeft met geld dat ze van haar familie gekregen heeft (NPO, p.17). Het lijkt erop dat de verzoekende partij alleen reisde. Hieruit blijkt in elk geval dat de verzoekende partij zelfredzaam is.

Zo uit de beschikbare landeninformatie kan blijken dat toegang tot gezondheidszorg gepaard kan gaan met administratieve moeilijkheden, kan de Raad evenwel niet anders dan vaststellen dat de verzoekende partij uit eigen beweging geen beroep heeft gedaan op de Griekse gezondheidszorg toen ze nood had aan medische verzorging.

De Raad kan dan ook verwerende partij volgen dat de verzoekende partij eerder beperkte stappen heeft ondernomen om haar rechten als persoon die internationale bescherming in Griekenland geniet te doen gelden, terwijl zij tegelijk voldoende zelfredzaam gebleken is om in haar levensonderhoud te voorzien, en ook een beroep kon doen op vrienden waarbij zij kon verblijven in Athene. Bovendien scheidt de verzoekende partij geen duidelijkheid over de redenen waarom ze na de toekenning van internationale bescherming in een tent verbleef op Samos, terwijl ze wel over beperkte middelen beschikte.

De verzoekende partij haalt tijdens haar persoonlijk onderhoud ook aan dat ze in Griekenland slachtoffer werd van crimineel geweld. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing gesteld dat: *"Uw stelling dat u op Samos ook een paar keer werd aangevallen door bendes, dient overigens met de nodige omzichtigheid te worden gehanteerd. Los van het feit dat u deze blote bewering niet staaft, blijkt uit uw latere verklaringen dat u in Griekenland in totaal twee keer geconfronteerd werd met aanvallen op uw*

persoon. U stelde echter uitdrukkelijk dat deze beide gebeurtenissen plaatsvonden in Athene. U nog gevraagd of u ook gelijkaardige zaken meemaakte op Samos, stelde u uitdrukkelijk van niet (zie CGVS p. 16). Wel haalde u aan dat de mensen op Samos racisten zijn (zie CGVS p. 16). U hier om verduidelijking gevraagd komt u niet verder dan op te merken dat vluchtelingen niet gewenst zijn en dat u niet naar het strand mocht gaan. Als u naar het strand ging, kreeg u te horen 'wat doe je hier?' en deed men vervelend, zo verduidelijkte u (zie CGVS, p. 16). Hoewel dergelijke gedrag te betreuren valt, volstaat dit niet om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Geen enkele lidstaat kan bovendien de absolute garantie bieden dat dergelijke discriminerende en/of vernederende gedragingen en opmerkingen op zijn grondgebied niet zullen voorkomen. Blijkt bovendien dat deze afkerige houding niet enkel tegen u gericht was en uitging van individuele burgers. Dat u ook door de Griekse autoriteiten het verbod kreeg een strand te betreden, blijkt dan weer ingegeven door het feit dat u zich toen op een privé-strand/niet toegankelijk deel van het strand bevond (zie CGVS p. 16).

[...]

Waar u tot slot nog aanhaalt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van twee aanvallen op uw persoon, dient het volgende te worden opgemerkt. In casu werd u vier dagen na uw aankomst in Athene lastiggevallen door een groep van een 15-tal personen. Ze begonnen vervelend te doen tegen u en één van hen viel u aan en sloeg u. Een week later was u het slachtoffer van een diefstal. Op weg naar de winkel werd u aangevallen door een 7-tal personen. U werd vastgehouden en uw geld en gsm werden afgenomen waarna uw belagers er vandoor gingen (zie CGVS p. 15), moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

Hoewel dergelijk gedrag zeker laakbaar is, moet evenwel worden opgemerkt dat het hier twee losstaande gebeurtenissen betreft uitgaande van individuele personen. Het betreft bovendien feiten van puur gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard waartegen geen enkele Europese lidstaat garantie kan bieden dat zulks op zijn grondgebied niet zal voorvallen.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén enkele poging ondernomen hebt om de bescherming van de Griekse autoriteiten in te roepen - u haalde voor beide aanvallen uitdrukkelijk aan geen klacht te hebben ingediend (zie CGVS p. 15) -, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland worden gerespecteerd tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet om dergelijke incidenten te melden. U riep op geen enkel moment de bescherming van de Griekse autoriteiten in. U was bang en u wou het niet (zie CGVS p. 15 en 16). Dit volstaat niet. U verklaarde bovendien uitdrukkelijk nooit problemen te hebben gekend met de Griekse autoriteiten waardoor uw uitleg niet afdoende is (zie CGVS p. 17).” Vooreerst dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij voormelde pertinente motieven op geen enkele wijze weerlegt. In deze benadrukt de Raad dat de verzoekende partij geen poging heeft ondernomen om bescherming vanwege de Griekse bevoegde autoriteiten te bekomen tegen deze criminele feiten. Verder brengt de verzoekende partij ook geen informatie bij waaruit kan blijken dat zij, indien zij in geval van terugkeer naar Griekenland opnieuw zou worden geconfronteerd met crimineel geweld, zij geen beroep zou kunnen doen op overheidsbescherming aldaar.

Inzake racisme wordt opgemerkt dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscollages in Griekenland. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

Daargelaten de vraag of er een verschil in behandeling is tussen de personen die internationale bescherming verkregen hebben in Griekenland en Griekse onderdanen, zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift uiteenzet, blijkt uit hetgeen voorafgaat dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Griekenland niet aannemelijk maakt dat zij in een situatie van zeer vergaande materiële deprivatie zal terechtkomen gelet op haar persoonlijke omstandigheden. In dit verband kan er ook niet aan voorbijgegaan worden dat de verzoekende partij in Griekenland beschikte over een verblijfsvergunning waardoor zij geen aanspraak kan maken op “ADET, AFM, taks clearance, AMKA en bankrekening”. Voorts gaat ze er ook aan voorbij dat zij nog steeds een loon van 300 dollar per maand ontvangt in Gaza, zoals blijkt uit haar verklaringen, en dat zij in Athene bij een vriend logeerde aan wie ze wekelijks een huurprijs betaalde.

Met betrekking tot de bijgebrachte stukken wordt in de bestreden beslissing verder op goede gronden gemotiveerd dat: *“De door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. Uw identiteitskaart en paspoort alsook de kopieën van uw geboorteakte, huwelijksakte en UNRWA-kaart hebben louter betrekking op uw persoonsgegevens die in voorgaande nergens worden betwist.”*

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de situatie van de verzoekende partij aldus niet wordt gekenmerkt door bijzondere medische of andere buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij bij terugkeer naar Griekenland, wegens haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terecht komt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

5.4. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van haar niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat zij zich beroept op de beschermingsstatus die haar in Griekenland reeds werd toegekend. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van de verzoekende partij verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Een onderzoek naar een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in het land van herkomst van de verzoekende partij de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is bijgevolg niet noodzakelijk, nu uit het voorgaande is gebleken dat zij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op haar beschermingsstatus in Griekenland. De schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

5.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

5.6. Vermits de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming wordt bevestigd, kan hoe dan ook niet worden ingegaan op de vraag in het verzoekschrift om de bestreden beslissing te hervormen en de verzoekende partij als vluchteling te erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen op grond van artikel 48/3 respectievelijk artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.7. De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS